

Avigdor Hameiri

Jégvirágunk: Hadassza

Gileádi szellő csókolt szűz-fehérre
S szemed örömkönnye; sáron-völgyi harmat
Üdvözöllek, Hugom itt e csuf világon
Hol bus szerelmünknek meddőség a bére,
Engedd megcsókolnom forró kelet-lelked,
Lássad, drága Élet: forróságok marnak.

Delejes sugárzás közibénk idézte
A Te bimbózásod gyógyító csodáját;
Nézzed, oh Hadassza: a mi arcunk sápadt
S halvány, beteg virág szépeinknek szépe,
Emésztő szerelmek hervasztják a lelkét
S meddő, pogány vágyak bántják rózsafáját.

Boldog, szent égéssel nézem szemed gyöngyét,
Mondjad: rám ismeresz-e, őskelet fiára?
Szívem, ősi váram: álmok ostromolják,
Izom: remegő és szomoru és gyöngéd,
Csak szemem a régi mindentlátás völgye,
Mely virágát rejti s új tavaszát várja.

Árva a mi tűzünk más szerelmek táján
S minden álmunk Te vagy: szent termékenységed:
Ajkad remegése, nekünk halk megváltás
Uj tavasz szerelme népünk ősi fáján
S pupilládnak tüze áldásosan éget.

Kelet lelki Hugom, vérünk drága sejtje,
Meggyógyulunk szépen, hogyha rád tekintek:
Idvezük szívem, mielőtt feléd reszket
S lelkem mögé bujva s vágyaimat rejtve
Bimbózó jövődnek áldó csókot intek.